

KADETTIEN JA PROGRESSISTIEN LIITTOUTUMA JA SEN MERKITYS

Lehdet tiedottivat jo muutamia päiviä sitten „puolueettomien progressistien” ja kadettien neuvottelukokouksesta, joka pidettiin maaliskuun 18 pnä Moskovassa.

Puolivirallisen „Retshin” puolivirallisessa pääkirjoituksessa (maaliskuun 21 pttä) vahvistetaan neuvottelukokouksen pitäminen todeksi ja annetaan siitä lausunto. Kun on vähänkin huomaavaisuutta, niin erottaa helposti tuossa lausunnossa asian olemuksen, jota huolellisesti peitellään, ja sen hunnun, jonka tarkoituksena on ulkonäön säilyttäminen.

Asian olemus on siinä, että oppositioryhminä niin progressistit kuin kadetitkin „kuuluvat siihen opposition osaan, jota luonnehtii nimi „vastuuntuntoinen””. Niin sanoo „Retsh”. Kadetit eivät siis voi olla myöntämättä, että oppositiossa on kaksi „osaa”: osa, joka ansaitsee nimen „vastuuntuntoinen”, ja toinen osa, joka ei ansaitse tätä nimeä. Tämä kadettien tunnustus johtaa meidät heti kysymyksen ytimeen.

Puhumalla „vastuuntuntoisesta” oppositiosta — jota Miljukovin kuuluisat „Lontoon” tunnukset omaperäisestä oppositiosta luonnehtivat vielä lähemmin ja vielä paremmin — kadetit erottavat siten itsensä ja muut samantapaiset ryhmät demokratiasta, t.s. trudovikeista ja työläisistä. „Vastuuntuntoisella” oppositiolla tarkoitetaan itse asiassa porvariston liberaalis-monarkistista keskustaa, joka on keskivälissä demokratian ollessa toisella puolella ja absolutismin ja maaorjuuteen perustuvan maan omistuksen ollessa toisella puolella. Tämä porvariston liberaalis-monarkistinen keskusta, joka pelkää ennemminkin johdonmukaista demokratiaa kuin niin sanottua „taantumusta”,

ilmaantui Venäjän poliittiselle areenalle jo kauan sitten. Sen elämänhistoria on jo sikäli pitkä ja opettavainen, että olisi kerrassaan sallimatonta erehtyä sen todellisen olemuksen suhteen — ja etenkin olla vaiti tai esittää verukkeeksi tietämättömyys.

Tuo keskusta hahmottui kyllin selvästi maorjuuden kukistumiskaudella. Sinä miltei puolivuosisataisena väliaikana, joka erottaa tuon kauden vuodesta 1905, liberaalis-monarkistinen porvaristo on niin zemstvoissa kuin kaupunginvaltuustoissakin, niin koulualalla kuin lehdistössäkin kasvanut ja muodostunut kyllin selväksi tekijäksi. Vanhan järjestelmän kriisi vuonna 1905 ja kaikkien luokkien avoin esiintyminen Venäjällä muovasivat lopullisesti ja kiteyttivät puoluemuotoon porvariston liberaalis-monarkistisen keskustan ja sen oikean (lokakuulaiset) ja vasemman (kadetit) sivustan. Tuo keskusta vetäytyi mitä jyrkimmin erilleen demokratiasta ja niin tapahtui yhteiskunnallisen elämän kaikilla aloilla, vuosien 1905—1907 kaikissa „äkkikäänteissä”, joskaan kaikki demokraatit, kaikki työläis-demokraatitkaan eivät ymmärtäneet tuon erilleenvetäytymisen olemusta ja merkitystä.

Venäjän porvaristoa sitovat tuhannet taloudelliset siteet niin vanhaan tilanherrojen maanomistukseen kuin myös vanhaan virkavaltaan. Sitä paitsi Venäjän työväenluokka on osoittanut itsensä kyllin itsenäiseksi ja kykeneväksi puolustamaan itseään, enemmänkin: kykeneväksi johtamaan demokratiaa liberalismista huolimatta. Juuri siitä syystä porvaristomme on muuttunut liberaalis-monarkistiseksi ja demokrationvastaiseksi, kansanvastaiseksi. Juuri siksi se pelkää enemmän demokratiaa kuin taantumusta. Juuri siksi se alinomaa horjuu, luovii ja kavaltaa edellisen jälkimmäisen hyväksi. Juuri siksi se muuttui vuoden 1905 jälkeen vastavallankumoukselliseksi ja sai „virkapaikan” kesäkuun 3 p:n järjestelmässä. Jos kohta lokakuulaisista on tullut hallituspuolue (Purishkevitchien luvalla ja valvonnassa), niin kadeteista on tullut *siedetty* oppositio.

Se, että kadettien konferenssi päätti sallia liittouduttavan „vasemmistolaisten” (älkää naurako!) lokakuulaisten kanssa, ja nykyinen „epävirallinen” kadettien ja „puolueettomien progressistien” yhdistyminen — kaikki nuo ovat vain saman pitkän ketjun renkaita, porvariston liberaalis-monarkistisen keskustapuolueen keskittymisvaiheita.

Mutta vaalien edellä oppositio ei voi olla verhoutumatta „demokraattisiin” vaatteisiin. Varustautuessaan kalastelemaan ei ainoastaan suur- ja keskiporvariston, vaan myös demokraattisen pikkuporvariston, puotilaisten j.n.e. ääniä, kadetin täytyy tähdentää sitä, että hän on „kansanvapauden puolueen” jäsen, „perustuslaillinen demokraatti”, niin että leikki pois! Kadetti puolue, joka todellisuudessa on maltillisen monarkistisen liberalismiin puolue, pukeutuu vaalien edellä ja vaaleja varten demokratismin vaatteisiin ja peittää hunnulla sen, että se lähentelee „puolueettomia progressisteja” ja „vasemmistolaisia” lokakuulaisia.

Tästä johtuvat „Retshin” lukuisat muikistelut ja diplomaattiset metkut, sen mahtipontiset ilmoitukset, että „kansanvapauden puolue ei tule mukautumaan olosuhteisiin” j.n.e. y.m.s. Tuo on tietysti vain naurettavaa. Kadetti puolueen koko historia on ollut sen ohjelman pelkkää pilkkaamista, se on ollut pelkkää „mukaantumista” olosuhteisiin tuon sanan pahimmassa merkityksessä. „Toisenlaisissa poliittisissä oloissa”, kirjoittaa „Retsh”, „joissa kansanvapauden puolue voisi esittää lakiasäättävässä laitoksessa koko ohjelmansa, niin sanotut „progressistit” olisivat tietenkin sen vihollisia, joita ne ovatkin olleet läheisen menneisyyden kärkevimpinä ajankohtina”.

Että toisen Duuman kausi oli kärkevimpiä ajankohtia — sitä vastaan herrat kadetit tuskin rupeavat kiistämään. Kuitenkaan progressistit samoin kuin paljon oikeistolaisemmatkaan ainekset eivät silloin olleet kadettien vihollisia, vaan liittolaisia demokratiaa vastaan. Ja sitten III Duumassa demokraatit esittivät julkilausumia, jotka olivat paljon pitemmälle meneviä kuin mitkään kadettien ohjelman kohdat — kadetti puolue olisi siis kyllä „voinut esittää koko ohjelmansa” vieläpä sellaisessakin „lakiasäättävässä laitoksessa” kuin III Duumassa! Kun kadetti puolue ei sitä tehnyt, niin syy ei ole suinkaan „poliittisissä oloissa”, — älä sano: en voi, vaan sano: en halua! — vaan siinä, että kadetit ovat täysin vieraantuneet demokratiasta. Kadetit olisivat kyllä voineet esittää koko ohjelmansa, mutta sitä esti tekemästä heidän kääntymisensä pois demokratiasta, heidän oma oikeistolaistumisensa.

„Retshin” pääkirjoitusten kirjoittajan järkeilyt kadettien ja progressistien liittoutumasta ovat eräs niistä lukuisista esimerkeistä, jotka osoittavat, miten helposti Miljukovin

kaltaiset ja muut samanlaiset kadettipuolueen johtajat vetävät nenästä harvalukuisia „vasemmistolais”-kadetteja. Vasemmistolais-kadetteja he ruokkivat fraseologialla, Koljubakin he tyydyttävät täydellisesti juhlallisilla sanasilla „demokratismista”, mutta käytännössä he suuntaavat koko politiikkaansa demokratianvastaisessa hengessä, pyrkien lähenemään progressisteja ja vasemmistolaisia lokakuulaisia ja yhtymään heihin. Kadettien „työnjako” on täydellisesti sama kuin kaikkien länsieurooppalaisten porvariparlamentaarikkojen työnjako: Koljubakin ja muut „vasemmistolaiskadetit” puhukoot kansalle „vapaudesta”, mutta parlamentissa, käytännöllisessä politiikassaan kadettipuolue astuu täysin yhtä jalkaa mitä maltillisimpien liberaalien kanssa.

„Uusi ryhmä”, kirjoittavat likvidaattorit progressisteista, „vain voimistaa, vain pahentaa sitä poliittista järjestymättömyyttä, sitä poliittista sekamelskaa, jonka keskellä porvarillinen valitsija on ja joka juuri onkin syynä Venäjän porvariston koko poliittiseen avuttomuuteen”.

Venäjän porvariston poliittinen avuttomuus ei suinkaan johdu „porvarillisen valitsijan” „järjestymättömyydestä” — siten voivat luulla vain vasemmistolaiskadetilaiset illusionistit —, vaan taloudellisista ehdoista, jotka tekevät porvariston työläisten viholliseksi ja Purishkevitchien orjaksi, joka ei mene kukertelua ja hyviä toiveita pitemmälle.

Vasemmistolaiskadetilaiset parlamentaarikot, olkoon heidän lähtökohtanaan idealistinen politiikkateoria tai vulgääri pelko menettää vasemmistolaisuneen ja Purishkevitchien suututtaman valitsijan ääni, voivat kylläkin käydä taistelua virallista kadettipuoluetta vastaan sellaisin perustein, että on muka aika viisastua, muistaa oma ohjelma, nousta vastustamaan järjestymättömyyttä, poroporvarillisuutta, periaatteettomuutta j.n.e. j.n.e. tavanomaisten porvarillis-demokraattisten fraasien hengessä.

Marxilaiset käyvät taistelua kaikenkaltaisia kadetteja vastaan pitäen lähtökohtanaan materialistista politiikkateoriaa ja tehden selkoa koko porvariston luokkaintresseistä, jotka sysäävät sitä noudattamaan liberaalis-monarkistista ohjelmaa, lähentymään progressisteja ja „vasemmistolaisia” lokakuulaisia. Sen tähden me emme päädy vetoamaan kadettien „järkeen”, kadettien „muistiin”, kadettien „periaatteisiin”, vaan tulemme selittämään kansalle, *miksi*

liberaalit muuttuvat vastavallankumouksellisiksi ja eroavat demokraateista. Me emme tule huudahtamaan: viisastuvatko kadetit vihdoinkin, muistavatko he oman ohjelmansa? Me sanomme: eivätkö demokraatit jo vihdoinkin ymmärrä, kuinka syvä on heidän ja vastavallankumouksellisten liberaalien — kadettien välinen ero? Eivätkö ne, joiden taloudellisia etuja ei ole kahlehdittu tilanherrojen maanomistukseen eikä virkavallan, asianajajakunnan virkapaikkoihin ja tuloihin j.n.e., jo vihdoinkin ymmärrä, että todellisen kansanvapauden etujen vuoksi on esiinnyttävä yhdessä työläisdemokraattien kanssa oikeistolaisia ja kadetti-puoluetta vastaan?

„Zvezda“ № 23 (59),
maaliskuun 29 pnä 1912
Allekirjoitus: B. K.

Julkaistaan „Zvezda“ lehden
tekstin mukaan
